

[Finansministeren.]

dermed, og det er også sket gang på gang nu i efterkrigsårene. Når man nu retter så stærke bebrejdelser mod mig, må jeg måske minde om, at også den borgerlige regering, regeringen Erik Eriksen, overtrak med betydelige beløb. Fra november 1950 til december 1951 blev der ialt trukket 400 mill. kr. i nationalbanken, og overtrækket var 465 mill. kr., da det var på det højeste. Det er altså ikke noget, der specielt er sket for den socialdemokratiske regering.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft mente, at jeg havde lagt tvivl for dagen med hensyn til, om de forslag, vi har fremsat, var tilstrækkelige, hvor stort omfanget af forbrugsbegrænsningen ville blive, og hvor hurtigt den ville virke. Jeg synes, jeg i min fremsættelse gav en ærlig fremstilling af tingene. Jeg gjorde opmærksom på, at jeg, hvis disse forslag blev gennemført, ikke ventede, at det ville få øjeblikkelig virkning, og det er begrundelsen for, at der er foreslået 2 års gyldighed; idet der så skulle være mulighed for ikke alene at få balance, men også for at få påbegyndt den opbygning af bankreserverne, som vi alle stiler imod. Men når nu det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft spørger mig, om vi finder, at de forslag, vi har fremsat, er tilstrækkelige, må jeg så spørge det ærede medlem — det kan også gælde det ærede medlem hr. Alfred Bøgh: Hvilke forslag har man at stille fra venstres og de konservatives side, hvorom man kan sige her fra talerstolen, at det vil være tilstrækkeligt, hvis man gennemfører dem? Vi hørte ikke meget herom i de første indlæg fra de ærede medlemmer.

Oluf Pedersen: Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger i denne vigtige sag.

De foreliggende forslag om forbrugsbegrænsning gennem forbrugsafgifter og told og hertil knyttede obligationer er jo en afgørende nydannelse, som jeg mener kræver længere tids overvejelse, og jeg tror, det vil være til landets gavn, at man ikke forhaster sig, selvom det så skulle ske, at det hele ikke blev til noget.

Jeg ser sådan på det, at disse forslag, i første linie er udsprunget af den højtærede økonomiministers spådomme. Det har imidlertid vist sig, at den højtærede minister

tidligere har været en meget dårlig spåkone. For 5 år siden havde den højtærede økonomiminister fået onde drømme om, at en importregulering var nødvendig. Det resulterede i, at importørerne dækkede sig ind, vi fik visse valutavanskeligheder, og det endte med regeringens selvmord i 1950.

I fjor kom samme minister med sit lysyn om balance, og det smittede regeringen og folketinget, så man gik til skattelettelse og store lønforhøjelser langt udover pristalsstigningen. Ja, selv det danske landbrug fik sat driftslederlønningen og eget arbejdsvederlag op i regnskabet, som er afgørende for forrentningsprocenten, med det resultat, at forrentningsprocenten faldt, således at landbruget blev kriseram, og man gik til nedsættelse af den amtskommunale grundskyld. Til trods for at landbrugets eksport viste sig at være steget med $\frac{1}{4}$ milliard kr., blev der et underskud på $\frac{1}{2}$ milliard kr.

Nu kommer den højtærede økonomiminister for tredje gang for at lave ulykker ved sine efter min opfattelse gale spådomme. Nu fortælles det, at nu får vi $\frac{1}{2}$ milliard kr. i underskud, ud fra en efter min opfattelse forkert slutningsdragen. Ministeren har foresat sig på svindet i valutakassen i de første 2 måneder. Man har gjort det op til 95 mill. kr., men såvidt jeg ved, modsvares dette underskud dels af afdrag på gælden, dels af øget valuta i de private banker, således at der slet ikke foreligger noget underskud som det, der her er tale om.

Dernæst siger ministeren, at man må regne med, at den dårlige høst og det slette bytteforhold vil føre til, at underskuddet bliver meget større endnu. Det tror jeg slet ikke på, for ministeren glemmer, at hvis det danske landbrug får en mindre indtægt, har det en sådan tilpasningsevne, at det også får en mindre udgift, og det gælder også de øvrige borgere. Den opfattelse, at hvis landet bliver fattigere, giver det underskud på valutaregnskabet, er ikke rigtig, de to ting har ikke noget med hinanden at gøre. Jeg tror, det er meget vigtigt, at man bliver klar over det, for det har jo betydning med hensyn til, om man skal gennemføre de her foreslåede foranstaltninger. Det er jo sådan, at hver gang vi har haft et rigtig godt år, får vi underskud. I 1950, der var rekordår,